

חק לישראל – פרשת וישלח יום ג'

תורה – בראשית פרק לב'

(יד) וַיִּלְכַן שָׁם בְּלִילָה הַהוּא וַיִּקַּח מִן הַבָּא בְּיָדוֹ מִנְחָה לַעֲשׂוֹ אָחִיו: (יד) וַיִּלְכַן שָׁם בְּלִילָה הַהוּא וַיִּקַּח מִן הַבָּא בְּיָדוֹ מִנְחָה לַעֲשׂוֹ אָחִיו: (יד) וַיָּבֵת תַּמָּן בְּלִילָה הַהוּא וַיִּנְסִיב מִן דְּאִתֵּי בִידֵיהּ תְּקַרְבָּתָא לַעֲשׂוֹ אָחִיו:

(טו) עֲזִים מְאֹתִים וְתִישִׁים עֲשָׂרִים רְחֵלִים מְאֹתִים וְאֵילִים עֲשָׂרִים: (טו) עֲזִים מְאֹתִים וְתִישִׁים עֲשָׂרִים רְחֵלִים מְאֹתִים וְאֵילִים עֲשָׂרִים: (טו) עֲזִי מְאֹתוֹ וְתִישִׁיא עֲסָרִין רְחֵלִין מְאֹתוֹ וְדָבְרִין עֲסָרִין:

(טז) גְּמָלִים מִיְנִיקוֹת וּבְנֵיהֶם שְׁלֹשִׁים פְּרוֹת אַרְבָּעִים וּפְרִים עֶשְׂרֵה אֲתַנַּת עֲשָׂרִים וְעֵיֶרֶם עֶשְׂרֵה: (טז) גְּמָלִים מִיְנִיקוֹת וּבְנֵיהֶם שְׁלֹשִׁים פְּרוֹת אַרְבָּעִים וּפְרִים עֶשְׂרֵה אֲתַנַּת עֲשָׂרִים וְעֵיֶרֶם עֶשְׂרֵה: (טז) גְּמָלֵי מִנְקָתָא וּבְנֵיהוֹן תְּלַתִּין תּוֹרְתָא אַרְבָּעִין וְתוֹרֵי עֶסְרָא אֲתַנָּן עֲסָרִין וְעֵיֶרֵי עֶסְרָא:

(יז) וַיִּתֵּן בְּיַד עֲבָדָיו עֵדֶר עֵדֶר לְבָדוֹ וַיֹּאמֶר אֶל עֲבָדָיו עֲבָדוּ לִפְנֵי וְרוּחַ תְּשִׁימוּ בֵּין עֵדֶר וּבֵין עֵדֶר: (יז) וַיִּתֵּן בְּיַד עֲבָדָיו עֵדֶר עֵדֶר לְבָדוֹ וַיֹּאמֶר אֶל עֲבָדָיו עֲבָדוּ לִפְנֵי וְרוּחַ תְּשִׁימוּ בֵּין עֵדֶר וּבֵין עֵדֶר: (יז) וַיִּהְיֶה בְּיַד עֲבָדָיו עֵדֶר עֵדֶר בְּלַחְדוּהֵי וַיֹּאמֶר לַעֲבָדָיו עֲבָדוּ קְדָמִי וְרוּחָא תְּשִׁיבוּ בֵּין עֵדֶר וּבֵין עֵדֶר:

(יח) וַיִּצַו אֶת הָרֹאשׁוֹן לֵאמֹר כִּי יִפְגַּשְׁךָ עֲשׂוֹ אָחִי וּשְׂאֵלְךָ לְאִמְרוֹ לְמִי אַתָּה וְאָנָּה תִלְוֶה וְלְמִי אֵלֶּה לְפָנֶיךָ: (יח) וַיִּצַו אֶת הָרֹאשׁוֹן לֵאמֹר כִּי יִפְגַּשְׁךָ עֲשׂוֹ אָחִי וּשְׂאֵלְךָ לְאִמְרוֹ לְמִי אַתָּה וְאָנָּה תִלְוֶה וְלְמִי אֵלֶּה לְפָנֶיךָ: (יח) וּפְסִידֵי יַת קְדָמָאָה לְמִימְרוֹ אֲרִי יַעֲרֵעֲנָה עֲשׂוֹ אָחִי וּשְׂאֵלְךָ לְמִימְרוֹ לְמִן אֵת וְלֵאן אֵת אֵזֶל וְלְמִן אֵלִין דְּקְדָמָאָה:

רש"י

במלאכה לא מסר לזכר אלא ל' נקבות ולחמור שהולך בדרכי רחוקה שתי נקבות לזכר. ולגמלים שהולכים דרך יותר רחוקה נקבה אחת לזכר:

(טו) גמלים מיניקות ובניהם שלשים – ובניהם עמהם. ומ"א ובניהם בנאיהם זכר כנגד נקבה ולפי שנוע בתשמיש לא פרסמו הכתוב (ב"ר): ועירים – חמורים זכרים:

(יז) עדר עדר לדו – כל מין ומין לעצמו: עבדו לפני – דרך יום או פחות ואני אבא אחריכם: ורוח תשימו – עדר לפני חבירו מלא עין כדי להשביע עינו של אותו רשע ולתווהו על רבוי הדורון:

(יח) למי אתה – של מי אתה מי שולחך ותרגומו דמאן את: ולמי אלה לפניך – ואלה שלפניך של מי הם למי המנחה הזאת שלוחה למ"ד משמשת בראש התיבה במקום של כמו (לעיל לא) וכל אשר אתה רואה לי הוא שלי הוא (תהלים כד) לה' הארץ ומלואה של ה':

(יז) הבא בידו – בראשו וכן (במדבר כא) ויקח את כל ארצו מידו. ומ"א מן הבא בידו אבנים טובות ומרגליות שאדם רב בצרור ונושאם בידו ד"א מן הבא בידו מן החולין שנטל מעשר כמה דאם עשר אעשרנו לך והדר לקח מנחה:

(טו) עזים מאחים ותישים עשרים – מאחים עזים לריכות עשרים תישים וכן כולם הזכרים כדי לרדך הנקבות. ובצ"ר דורש מכאן לעונה האמורה בתורה הטוילים בכל יום הפועלים שתיים בשבת החמרים אחת בשבת הגמלים אחת לשלשים יום הספנים אחת לששה חדשים ואיני יודע לכּוּן המדרש הזה בכוון. אך נראה בעיני שלמדנו מכאן שאין העונה שזה בכל אדם לפי טורח המוטל עליו שמאינו כאן שמסר לכל תיש עשר עזים וכן לכל איל לפי שהם פנוים ממלאכה דרכן להרבות תשמיש לעבר עשר נקבות ובהמה משתעברה אינה מקבלת זכר ופרים שעוסקין

חק לישראל – פרשת וישלח יום ג'

נביא – עובדיה פרק א' יא'-טו'

(יא) בְּיוֹם עֲמֻדָה מִנְגֵד בְּיוֹם שְׁבוֹת זָרִים חִילוּ וְנִכְרְיִם בָּאוּ שְׁעָרוֹ (שְׁעָרָיו) וְעַל יְרוּשָׁלַם יָדוּ גֹזֶל גַּם אֶתָּה כְּאַחַד מְהֵם: (יא) בְּיוֹם מִקְיֶמךָ מִקְבִּיל בְּיוֹמָא דְבוּז עִמְמִיא נִכְסוּחֵי וְנִכְרָאִין עֵלוּ בְקִרוּוְהֵי וְעַל יְרוּשָׁלַם רִמּוּ עַדבִּין אָף אֵת כַּחַד מִנְהוֹן:
 (יב) וְאַל תִּרְא בְּיוֹם אַחִיקָ בְּיוֹם נִכְרוּ וְאַל תִּשְׁמַח לְבְנֵי יְהוּדָה בְּיוֹם אֲבָדָם וְאַל תִּגְדֵּל פִּיךָ בְּיוֹם צָרָה: (יב) וְדַחֲזִיתָא בְּיוֹמָא דַּאחֹךְ בְּיוֹם תַּבִּירִיהַ וְדַחֲזִיתָא לְבְנֵי יְהוּדָה בְּיוֹם תַּבִּירִהוֹן וְדַאסְגִּיתָא לְמַלְלָא דְרַבְרַבְן בַּעְדֵן עַקָּא:
 (יג) אַל תִּבּוֹא בְּשַׁעַר עַמֵּי בְּיוֹם אֵידָם אַל תִּרְא גַּם אֶתָּה בְּרַעְתּוֹ בְּיוֹם אֵידוֹ וְאַל תִּשְׁלַחְנָה בְּחִילוֹ בְּיוֹם אֵידוֹ: (יג) וְדַעֲלַתָּא בְּתַרְעֵי עַמֵּי בְּיוֹם תַּבִּירִהוֹן וְדַחֲזִיתָא אָף אֵת בְּבִישְׁתִּיהַ בְּיוֹם תַּבִּירִיהַ וְדַאֲוִשִׁיתָא יַדְךָ בְּנִכְסוּוְהֵי בְּיוֹם תַּבִּירִיהַ:
 (יד) וְאַל תַּעֲמֹד עַל הַפָּרֶק לְהַכְרִית אֵת פְּלִיטָיו וְאַל תִּסְגֵּר שְׂדֵידָיו בְּיוֹם צָרָה: (יד) וְדַקְמַתָּא עַל פְּרַקָּא לְשִׁיעָאָה יַת מַעֲרֻקוּוְהֵי וְדַמְסַרְתָּא מִשְׁזִבוּוְהֵי בַּעְדֵן עַקָּא:
 (טו) כִּי קָרוֹב יוֹם יְהוָה עַל כָּל הַגּוֹיִם כַּאֲשֶׁר עָשִׂיתָ יַעֲשֶׂה לָּךְ גַּמְלָךְ יִשׁוּב בְּרֵאשִׁיָּה: (טו) אַרְי קָרִיב יוֹמָא דַּעֲתִיד לְמִיתֵי מִן קַדָּם יִי עַל כָּל עִמְמִיא כַּמָּא דַּעֲבַדְתָּ יַתְעַבִּיד לָךְ גַּמְלָךְ יִתַּתַּב בְּרִישְׁךָ:

רס"י

(יג) וְאַל תִּשְׁלַחְנָה בְּחִילוֹ – אַל תִּשְׁלַחְנָה יַדְךָ בְּנִכְסוּיֵי כֹן תַּרְגַּם יוֹנָתָן וּמַקְרָא קַלָּר הוּא וְלַרְיִךְ לְהוֹסִיף עֵלָיו יַדְךָ:
 (יד) וְאַל תַּעֲמֹד עַל הַפָּרֶק – מִקּוּם שֶׁהַצּוּרְחִים יוֹאֲלִים דַּרְךָ שֶׁסָּ לִימַלְטוּ וּצְלָשׁוֹן לַע"ז קוֹרְחִים אוֹתוֹ טַרוּ"ג (אַל תַּעֲמֹד עַל הַפָּרֶק, מִכָּאן שֶׁאֲסוּר לְהַפְסִיק בְּק"שׁ צִין פְּרַק לְפָרֶק הַג"ה דַּר"ע):
 (יא) בְּיוֹם עֲמֻדָה מִנְגֵד – שָׁלַח צֹאת לַעֲזוֹר לוֹ. גַּם אֵתָּה כַּאֲחַד מֵהֵם – אַעֲלֶה אֹנִי עֲלֶיךָ כַּאֲחַד מִן הַבָּאִים עֲלֵיהֶם:
 (יב) וְאַל תִּרְא בְּיוֹם אַחִיקָ – לֹא הִיָּה לָךְ (לְהַצִּיט) וְלַעֲמֹד מִנְגֵד. בְּיוֹם נִכְרוּ – בְּיוֹם הַסְּגִירוֹ כִּיד אוֹיֵב הוּא הַצְּבָלִים וְכֵן הוּא אוֹמֵר בְּשָׂאוֹל (שְׂמוּאֵל א' כג) נִכַּר אוֹתוֹ אֱלֹהִים כִּידֵי הַסְּגִיר אוֹתוֹ כִּידֵי:

בתובים – משלי פרק ז' יח'-כב'

(יח) לָכֵה נְרוֹה דְרִים עַד הַבְּקָר נִתְעַלְסָה בְּאַהֲבִים: (יח) תָּא נִתְבַּסַּם בְּרַחֲמַתָּא עַד צַפְרָא וְנַעֲסַק חַד לְחַד בְּרַגְאָנְתָּא:
 (יט) כִּי אִין הָאִישׁ בְּבֵיתוֹ הֶלֶךְ בְּדַרְךָ מִרְחֹק: (יט) דַּגְבְּרָא לִית הוּא בְּבֵיתָא אוֹיֵל בְּאוֹרַח דְּחִיקָא:
 (כ) צָרוּר הַכֶּסֶף לָקַח בְּיָדוֹ לְיוֹם הַפֶּסָא יָבֵא בֵיתוֹ: (כ) צַרְדָּא דְכַסְפָּא נִסַּב בִּידֵיהַ וְלִיוֹמָא דַּעֲדָא אֲתֵי לְבֵיתֵיהַ:
 (כא) הִטְתָּנוּ בְּרַב לְקַחָהּ בְּחֶלֶק שְׂפָתֶיהָ תִּדְיַחְנֵנוּ: (כא) וְאֲטַעֵי יִתִּיהַ בְּסוּגִיא דְמַלְהָא וּבְשַׁעֲיָעוּתָא דְסַפּוּתָהָא תַּפְתִּיהַ:
 (כב) הוֹלֵךְ אַחֲרֶיהָ פִּתְאָם כְּשׁוֹר אֶל טַבַּח יָבוֹא וְכַעֲכֵס אֶל מוֹסַר אֹיֵל: (כב) וְהוּא אוֹל בְּתַרְאָה שְׁלִיאֵית הִיךְ תוֹרָא דְאוֹיֵל לוֹת טַבַּחָא וְהִיךְ כְּלָבָא לְאַסוּרָא:

חק לישראל – פרשת וישלח יום ג'

רש"י

<p>בחלק שפתייה – בדבור חלקלק תדיחנו מן הדרך:</p> <p>(כז) וכעכס – זה ארס נחש. אל מוסר אויל – כנחש הממהר לרוץ בשליחות הקב"ה ליסר האויל המחויב למקום ב"ה כן זה רץ אחריה עד שנכשל בה ויפלה חנה את כדו:</p>	<p>(יט) כי חין האינש בביתו – ראייתם שסילק הקב"ה שכינתו וכל טוב נתן לעו"ג:</p> <p>(כ) לרור הכסף – הטובים שבהם הרג. ליום הכסף – לזמן המועד הקבוע וכן בכסה ליום חוגנו (תהלי' פא):</p> <p>(כא) הטתו – לאותו חסר לב אליה. ברוב לקחה – שהיא למודה להרגיל בכך אנשי'.</p>
--	---

משנה – יבמות פרק ח'

<p>(א) העירל וכל הטמאים לא יאכלו בתרומה. נשיהו ועבדיהו, יאכלו בתרומה. פצוע דבא וברות שפכה, הן ועבדיהו יאכלו, ונשיהו לא יאכלו. ואם לא ידעה משינעשה פצוע דבא וברות שפכה, הרי אלו יאכלו:</p> <p>רע"ב – (א) הערל – כהן ערל שמתו אחיו מחמת מילה: אינו אוכל בתרומה – דילפינו מפסח דכתיב ביה (שמות י"ב) וכל ערל לא יאכל בו: נשיהם ועבדיהם יאכלו – דהא משום ערלה וטומאה לא נפקי מכלל כהנים</p> <p>(ב) איזהו פצוע דבא, כל שנפצעו הביצים שלו, ואפלו אחת מהן. וברות שפכה, כל שנברת הגיד. ואם נשתיר מהעטרך אפלו כחוט השערה, כשר. פצוע דבא וברות שפכה, מתרין בגיורת ומשחררת, ואינו אסורין אלא מלבוא בקהל, שנגאמר, (דברים כג) לא יבא פצוע דבא וברות שפכה בקהל יי:</p> <p>רע"ב – (ב) ואם נשתייר מהעטרה – שנחתך מהעטרה ואילך, כשר, שאין גיד אלף מהעטרה ולמעלה לכל הגוף. עטרה היא שורת צקר המקפת במקום המילה. וזין שנפלע הגיד כמין מכת חרב וסכין, זין</p> <p>(ג) עמוני ומואבי, אסורין, ואסורין אסור עולם, אבל נקבותיהם מתרות מיד. מצרי ואדומי אינם אסורין אלא עד שלשה דורות, אחד זכרים ואחד נקבות. רבי שמעון מתיר את הנקבות מיד. אמר רבי שמעון, קל וחמר הדברים, ומה אם במקום שאסר את הזכרים אסור עולם, התיר את הנקבות מיד. מקום שלא אסר את הזכרים אלא עד שלשה דורות, אינו דין שנתיר את הנקבות מיד. אמרו לו, אם הלכה נקבל, ואם לדיו, יש תשובה. אמר להם, לא כי הלכה אני אומר. ממזרין ונתיניו, אסורין, ואסורין אסור עולם, אחד זכרים, ואחד נקבות:</p>	<p>אלא לאינהו גופייהו מחוסרים תקנה: נשיהם לא יאכלו – דשויה חללה בביתו, לנדעלה לפסול לה: ואם לא ידעה – שהיתה נשואה לו קודם לכן ולא בא עליה לאחר שנעשה פצוע דבא:</p>
--	--

חק לישראל – פרשת וישלח יום ג'

כי – אפילו אם הייתי דן קל וחומר אין לכס תשובה. ומכל מקום הלכה אני אומר. ואין הלכה כרבי שמעון: נתינים – גבעונים שנתגירו זימי יהושע ונתינים לחוטבי עצים ופואבי מים:

(ד) אמר רבי יהושע, שמעתי שהסרים חולץ, וחולצין לאשתו, והסרים לא חולץ ולא חולצין לאשתו, ואין לי לפרש. אמר רבי עקיבא, אני אפרש. סרים אדם חולץ וחולצין לאשתו, מפני שהיתה לו שעת הבטור. סרים חמה לא חולץ ולא חולצין לאשתו, מפני שלא היתה לו שעת הבטור. רבי אליעזר אומר, לא כי, אלא סרים חמה חולץ, וחולצין לאשתו, מפני שיש לו רפואה. סרים אדם לא חולץ ולא חולצין לאשתו, מפני שאין לו רפואה. העיד רבי יהושע בן בתירא על בן מגוסת שהיה בירושלים סרים אדם, ויבמו את אשתו, לקים דברי רבי עקיבא:

רגליו מעלין רתיחה וכשמטיל מים אינו עושה כיפה שאין קילוח השתן הולך למרחוק עד שיעשה עגול כמין כיפה ושכבת זרעו דיהה ואין מימי רגליו מחמיצין ורוחן זימות הגשמים ואין בשרו מעלה הכל וקולו לקוי ואינו ניכר בין איש לאשה. והלכה כר"ע שאומר סרים אדם חולץ וחולצין לאשתו ומיבמין לאשתו. אבל הוא אינו מיבם שהרי פסול לבוא בכהן:

(ה) הסרים לא חולץ, ולא מיבם. וכן אילונית לא חולצת ולא מתניבמת. הסרים שחלץ ליבמתו, לא פסלה. בעלה פסלה, מפני שהיא בעילת זנות. וכן אילונית שחלצו לה אחיו, לא פסלה. בעלה, פסלה, מפני שבעילתה בעילת זנות:

פסלה – שהואיל והיא פטורה מן היבום עומדת עליהם באיסור אשת אח:

רע"ב – (ד) שהסרים – יש סרים שחולץ וחולצין לאשתו: והסרים לא חולץ וכו' – דכתיב (דברים כ"ה) ולא ימחה שמו, פרט לזה ששמו מחוי: אין לי לפרש – איני יודע לפרש איזה סרים בן חליצה ואיזה פטור: סרים אדם – שנסתרם לאחר שנולד: סרים חמה – ממעי אמו שלא ראה חמה אלא כשהוא סרים. וסימניו מפורשין, כל שאין לו זקן ושערו לקוי ובשרו מחליק ואין מימי

רע"ב – (ה) סרים – חמה, אינו לא חולץ ולא מיבם, ולא חולצין ומיבמין לאשתו: אילונית – סימניה פירשנו בפ"ק: בעלה

(ו) סרים חמה בהן שנשא בת ישראל, מאכילה בתרומה. רבי יוסי ורבי שמעון אומרים, אנדרוגינוס בהן שנשא בת ישראל, מאכילה בתרומה. רבי יהודה אומר, טמטום שנקרע ונמצא זכר, לא יחולץ, מפני שהוא כסרים. אנדרוגינוס נושא, אבל לא נשא. רבי אליעזר אומר, אנדרוגינוס תיבם עליו סקילה פזק:

הלכך אינו מאכיל בתרומה: רבי יהודה אומר כו' – ולית הלכתה כותיה, דהא קיי"ל לעיל סרים אדם חולץ וחולצים לאשתו, וטומטום שנקרע הוא כסרים אדם: אנדרוגינוס נושא אבל לא נשא – מפני שהוא כזכר, והשוכב

רע"ב – (ו) רבי יוסי ור"פ אומרים כו' – דכירא להו אנדרוגינוס כזכר. והדר ביה ר"י ואמר דכרייתא שאנדרוגינוס כריה בפני עצמו ולא הכריעו בו חכמים אם זכר אם נקבה,

חק לישראל – פרשת וישלח יום ג'

עמו הוי זכ על הזכור זין בזכרות שלו זין
 זנקזות שלו: ר"א אומר חייזין עליו סקילה
 כזכר – זוקא זמקוס זכרות שלו ולא זנקזות
 שלו. והלכה כר"א:

גמרא – יבמות דף ו' ע"א

תניא יכול אמר לו אביו היטמא או שאמר לו אל תחזיר יכול ישמע לו
 ת"ל איש אמו ואביו תיראו ואת שבתותי תשמורו כולכם חייבין בכבודי.
 תניא יכול יהא בנין בית המקדש דוחה שבת ת"ל את שבתותי תשמורו
 ומקדשי תיראו כולכם חייבין בכבודי.

תניא יכול יתיירא אדם ממקדש תלמוד לומר את שבתותי תשמורו ואת
 מקדשי תיראו נאמרה שמירה בשבת ונאמרה מורא במקדש מה שמירה
 האמורה בשבת לא משבת אתה מתיירא אלא ממני שהזהיר על השבת אף
 מורא האמורה במקדש לא ממקדש אתה מתיירא אלא ממני שהזהיר על
 המקדש ואי זו היא מורא מקדש לא יכנס אדם בהר הבית במקלו במנעלו
 בפונדתו ובאבק שעל גבי רגליו ולא יעשנו קפנדריא ורקיקה מק"ז ואין לי
 אלא בזמן שבית המקדש קיים בזמן שאין בית המקדש קיים מנין ת"ל את
 שבתותי תשמורו ומקדשי תיראו מה שמירה האמורה בשבת לעולם אף
 מורא האמורה במקדש לעולם:

רש"י על הגמרא

<p>כתיב זיה מורא: פונדתו – ארנקי שאוזר בו מתניו: קפנדריא – לקצר הילכו שלא להקיף ויכנס צפתח זה וילא זשכנגדו ולא לשם עבודה אלא לעשות רכיו: מק"ז – מפרש בזכרות צפ' הרואה (דף סז) מני און לזכר אל שער המלך בלבוש שק שאינו מאוס ק"ז לזוק שהוא מאוס לפני הקב"ה:</p>	<p>אמר לו אביו – לכהן: היטמא – צבית הקצרות להסיב אצילה או שהיתה עומדת בחוץ ואמר לו אל תחזיר יכול ישמע לו ת"ל איש אמו ואביו וילפינן לאו דטומאה ולאו דהשבת אצלה מלאוי דשבת: נאמר שמירה בשבת ומורא זמקדש – והקישן הכתוב זפסוק אחד: לא משבת אתה מתיירא – ללא</p>
---	--

זוהר – וישלח דף קסז' ע"ב

וישבו הפלאכים אל יעקב לאמר באנו אל אחיה אל עשו וגם הולך
 לקראתך וארבע מאות איש עמו. פיון דאמר באנו אל אחיה, לא ידענא
 דאיהו עשו, וכי אחיו אחרנין הוו ליעקב. אלא באנו אל אחיה, ואי תימא
 דהדר בתשובה ואזיל בארץ מתקנא, לאו הכי, אלא עשו הרשע פדמעיקרא.
 וגם הולך לקראתך, ואי תימא דאיהו בלחודי אזיל. לאו, אלא ארבע מאות
 איש עמו:

חק לישראל – פרשת וישלח יום ג'

וְכָל כֶּף לְמִוּהָ, (אלא אינון) אָמְרוּ לֵיהּ, בְּגִין דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתְרָעִי תְדִיר בְּעֻלְתָּהוֹן דְּצַדִּיקָא וּמִתְעַטֵּר בְּעֻלְתָּהוֹן. בְּדָא מְרִינְן, דְּהָהוּא מְלֹאכָא דְמִמְנָא עַל עֻלְתָּהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל, סְנֵד"ל פּוֹן שְׁמִיָּה, נְטִיל כּל אִינוֹן עֻלְתִּין וְעֵבִיד מְנִיָּהוּ עֵטְרָה לְחַיֵּי הָעוֹלָמִים וְאוּקְמוּהָ. וְכָל שְׁבֹן עֻלְתָּהוֹן דְּצַדִּיקָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתְרָעִי בְּהוּ וְאֲתַעְבְּדוֹן עֵטְרָה לְאֲתַעְטְרָא בְּאִינוֹן עֻלְתִּין לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְאִי תִימָא מְשַׁרְיִין קְדִישִׁין הוּוּ אֲתִיִּין עִמִּיָּה, אֲמַאי דְּחִיל. אֲלֵא צַדִּיקָא לֹא סְמִכִין עַל זְכוּתֵיהּ, אֲלֵא עַל עֻלְתָּהוֹן וּבְעוּתָּהוֹן לְגַבֵּי מְאָרִיהוֹן:

וְתָא חֲזִי, דְּאָמַר רַבֵּי שְׁמַעוֹן, עֻלְתָּא דְּסַגִּיאִין סְלִיק קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּמִתְעַטֵּר בְּהָהוּא עֻלְתָּא. בְּגִין דְּסַלְקָא בְּגוּוֹנִין סַגִּיאִין וְאֲתַכְּלִילַת מִכַּמְהָ סְטְרִין. וּבְגִין דְּאֲתַכְּלִילַת מִכַּמְהָ גּוּוֹנִין אֲתַעְבִּידַת עֵטְרָה וּמִנְחָא עַל רִישָׁא דְּצַדִּיק חַי הָעוֹלָמִים. וְעֻלְתָּא דְּיַחֲדִיד לֹא אִיהִי כְּלִילָא, וְלֹא אִיהִי אֲלֵא בְּגוּוֹן חַד. וְעַל דָּא עֻלְתָּא דְּיַחֲדִיד לֹא אִיהִי מִתְתַּקְנָא לְאֲתַקְבְּלָא (אלא בעלזותא) כְּעֻלְתָּא דְּסַגִּיאִין. וְתָא חֲזִי, יַעֲקֹב כְּלִיל הוּוּ, וְעַל דָּא עֻלְתֵּיהּ תְּאִיב לָהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. מַה כְּתִיב וַיִּירָא יַעֲקֹב מְאֹד וַיֵּצֵר לוֹ:

הלכה – הרמב"ם הלכות תלמוד תורה פרק ד'

(א) אין שואלין את הרב כשיכנס למדרש עד שתתישב דעתו עליו ואין התלמיד שואל כשיכנס עד שיתישב וינוח ואין שואלין שנים כאחד ואין שואלין את הרב מענין אחר אלא מאותו הענין שהן עוסקין בו כדי שלא יתבייש ויש לרב להטעות את התלמידים בשאלותיו ובמעשים שעושה בפניהם כדי לחדדן וכדי שידע אם זוכרים הם מה שלמדו או אינם זוכרים ואין צריך לומר שיש לו רשות לשאול אותם בענין אחר שאין עוסקין בו כדי לזרזם:

(ב) אין שואלין מעומד ואין משיבין מעומד ולא מגבוה ולא מרחוק ולא מאחורי הזקנים ואין שואלין הרב אלא בענין שהן קורין בו ואין שואלין אלא מיראה ולא ישאל בענין יותר משלש הלכות:

(ג) שנים ששאלו שאל אחד בענין ושאל אחד שלא בענין נזקקין לענין מעשה ושאינו מעשה נזקקין למעשה הלכה ומדרש נזקקין להלכה מדרש ואגדה נזקקין למדרש אגדה וקל וחומר נזקקין לקל וחומר קל וחומר וגזירה שוה נזקקין לקל וחומר היו השואלין שנים אחד חכם ואחד תלמיד נזקקין לחכם תלמיד ועם הארץ נזקקין לתלמיד שניהם חכמים שניהם תלמידים שניהם עמי הארץ שאלו שניהם בשתי הלכות או בשתי תשובות או בשתי שאלות שני מעשים הרשות ביד המתרגם מעתה:

חק לישראל – פרשת וישלח יום ג'

מוסר מספר צידה לדרך דף ר"ז ע"ב

האזהרה מתחלקת לשני חלקים אחר מהם חובת הלקבות והשני חובת האברים. האזהרה של חובת הלקבות הוא שיזהר מהשתתף עם הפורא יתעלה שום שתוף בעולם וירחיק מלבו שום תואר מתוארי הגוף וממשיגי הגוף. ולשנוא בלבו כל דבר שהזהר עליו שלא לעשותו. וירחיק מלבו הגאווה והגובה והגאון והדומה לו ושא לא יהיו נבזים בני אדם בלבו ולא דברי הנביאים ומאוס ברע וברעים ובקנאה ובחמדה ולא יקוץ בלבו בגזירת יוצרו. וחובת האברים הוא האזהרה שלא ישתף דבר עם הפורא בגלוי ובנסתר ויזהר מלשון הרע ומשבועות שוא וכזב ורכילות ואכילת איסור וביאות אסורות ושפיכות דמים וגזל והמס והדומים להם. והמתר יחלק לשלשה חלקים. האחד די הספוק. והשני מותרות. והשלישי הפליות. די הספוק מה שאי אפשר בלעדו ומצוה על האדם שינהיג כל דרכיו על דרך האמצעי באכילה ושתיה ובמלבושים ובנשים ובסחורות ובכל הדברים שיעשו שנאמר (תהלים ק"ב) טוב איש חונן ומלצה יכלכל דבריו במשפט:

לע"נ

זאב וזיים בן שרה, גד גבריאל בן סוזן, דניאלה פורטונה בת רזל, צדיקה בת שרה ז"ל.